

Sygn. akt IV KK 199/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant Olga Tyburc-Żelazek

w sprawie **M. Ż.**

skazanego za czyn z art. 197 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 21 czerwca 2022 r.,

kasacji Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 1 czerwca 2021 r., sygn. akt VIII Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 17 lutego 2021 r., sygn. akt II K (...)

- 1. uchyła wyrok w zaskarżonej części, to jest co do orzeczenia o karze łącznej i przekazuje sprawę w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w B. do ponownego rozpoznania;**
- 2. wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S., po rozpoznaniu sprawy oskarżonego M. Ż., wyrokiem z

dnia 17 lutego 2021 roku, sygn. akt II K (...), orzekł co następuje:

- w punkcie I wyroku:

1. uznał oskarżonego M. Ż. winnym popełnienia w nocy z 5 na 6 września 2020 roku czynu z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;
2. uznał oskarżonego M. Ż. winnym popełnienia w nocy z 5 na 6 września 2020 roku czynu z art. 190 § 1 k.k. i za to na mocy art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;
3. uznał oskarżonego M. Ż. winnym popełnienia w nocy z 5 na 6 września 2020 roku czynu z art. 288 § 1 k.k. i za to na mocy art. 288 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

- w punkcie II wyroku - na mocy art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. Ż. karę łączną w wymiarze 4 (czterech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

- w punkcie III wyroku - na mocy art. 63 § 1 i 5 k.k., na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w okresie od dnia 07.09.2020 r., godz. 11:50 do dnia 17.02.2021 r.

Sąd orzekł również o dowodach rzeczowych i kosztach postępowania.

Od powyższego wyroku apelację, na korzyść oskarżonego, wniósł obrońca. Zaskarżając wyrok w całości, w złożonym środku odwoławczym zarzucił: 1/ naruszenie przepisów prawa procesowego: art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 169 § 1 k.p.k. w zw. z art. 185c § 1a k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 i 5 poprzez oddalenie wniosków dowodowych złożonych w toku rozprawy oraz art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnych ustaleń i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości, nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, a w konsekwencji dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego; 2/ błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwa.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez jego uchylenie i

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o przeprowadzenie zawnioskowanych dowodów i w konsekwencji ich przeprowadzenia zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Sąd Okręgowy w B., po rozpoznaniu apelacji, wyrokiem z dnia 1 czerwca 2021 r., sygn. akt VIII Ka (...), zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że:

- uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w pkt II części dyspozytywnej;

- orzeczoną za czyn z pkt I ppkt a części dyspozytywnej karę jednostkową pozbawienia wolności obniżył do wymiaru 3 (trzech) lat;

- na mocy art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego za przypisane mu w pkt I ppkt a-c części dyspozytywnej czyny karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy w B. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy oraz orzekł o kosztach postępowania.

Wyrok został zaskarżony w zakresie orzeczenia o karze łącznej na niekorzyść skazanego przez Prokuratora Generalnego, który zarzucił mu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego - art. 86 § 1 k.k., polegające na wymierzeniu kary łącznej poniżej dolnego progu przewidzianego w powyższym przepisie i wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w B. w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna i jako taka zasługuje na uwzględnienie.

Z treści uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w B. wynika, że Sąd ten kształtując na nowo wymiar kary łącznej orzeczonej wobec M. Ż. przy ustalaniu wysokości tej kary kierował się zasadą pełnej absorpcji (*k 780 - str. 19 uzasadnienia*). W efekcie, łącząc kary jednostkowe orzeczone w wymiarze 3 lat, 4 miesięcy oraz 3 miesięcy pozbawienia wolności wymierzył karę łączną 3 lat pozbawienia wolności. Powyższe daje podstawę do wnioskowania, że Sąd odwoławczy pominął zatem to, że art. 86 § 1 k.k. wyklucza możliwość orzeczenia kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Zgodnie bowiem z treścią tego przepisu - w brzmieniu nadanym przez art. 38 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 roku o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz. U. z 2020 r. poz. 1086) - karę łączną wymierza się w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Ustawa ta w powyższym zakresie, weszła w życie w dniu 24 czerwca 2020 roku, a zatem przepis art. 86 § 1 k.k. w podanym brzmieniu obowiązywał zarówno w dacie popełnienia przez skazanego przypisanych mu czynów, jak i w dacie orzekania przez Sąd odwoławczy.

Tym samym, w przedmiotowej sprawie Sąd orzekając na podstawie art. 86 § 1 k.k. nie mógł wymierzyć oskarżonemu M. Ż. kary łącznej w wymiarze równym najwyższej z kar jednostkowych, tj. 3 lat pozbawienia wolności, a był zobowiązany do wymierzenia jej powyżej tej granicy.

Zaistniałe uchybienie, polegające na rażącym naruszeniu art. 86 § 1 k.k. w sposób oczywisty wywarło wpływ na treść rozstrzygnięcia, albowiem doprowadziło do orzeczenia kary łącznej w wysokości jakiej, nie można było orzec, tj. poniżej jej dolnej granicy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Okręgowego w B. w zaskarżonej części i przekazał mu w tym zakresie sprawę do ponownego rozpoznania.

